

Forfatter: Mynster, Christian Ludvig Nicolai

Titel: BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Mynster, Christian Ludvig Nicolai (1854-08-12)

Citation: Mynster, Christian Ludvig Nicolai: "BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Mynster, Christian Ludvig Nicolai (1854-08-12)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 341. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000098.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

L. Mynster til C. Hostrup.
Roeskilde. 12. Aug. 1854

Kiere Ven!

Først skal Du — foruden Tak for det iøvrigt indholdsrige Brev — have Skiænd for Din Mangel paa Brevmoralitet, i at Du ikke bryder Dig om at svare paa det foregaaende Brev, saa at man altid er i Uvished, om Du har modtaget det. Saaledes havde jeg nok ønsket en Yttring af Dig, hvoraf jeg kunde see, om Du var enig eller uenig med mig om det, jeg skrev i Anledning af min Faders Levnet i et Brev i Mai Maaned, adr. til «Rolighed». — Liebenberg er rimeligviis heri paa Modpartiet; men jeg anseer hans Sprog «nyslerie» (han kan nysle nok saa peent) for uberettiget, naar det ikke gælder en Forfatter, der har anvendt megen Omhu paa Formen (— som jo vel f. Ex. kan indrømmes om Ewald, men ikke om Holberg, — og om min Fader efter min Mening kun i hans bekjendteste Værker, men ingenlunde i hans «Høsttid», — skiøndt han tilvisse i høiere Forstand var «dobbel klar i Livets Høst»). —

s. 342(19de.)

Jeg levede den første Tid af min Ferie — der først begyndte med iste August — rolig med min Moder og Søstre her i Roeskilde, prøvede at forelæse «Siebenkäs» — som jeg aldrig har læst — men det knudrede Sprog var mig for drøit til Forelæsning, og jeg ombyttede den med stor Vederkvægelse med «Nordens Guder»; — for mig selv har jeg først her læst «Kalanus», men i de sidste fem Dage luftet mig paa en meget behagelig lille Reise i Odsherred, der endte hos en mig kier Familie paa Refsnæs, men afbrød mit Brev til Dig. — Om «Kalanus» er jeg saa temmelig enig med Dig. Indtil 4de Act var jeg næsten mere aaben for dens Mangler end for dens Fortrin, men denne Act — fra Kalanus' Opvaagnen af Sønnen til Pyrrhons Bortgang fra ham — henrev ogsaa mig, og har tilvisse meget Ophøiet. Tredie Act derimod finder jeg næsten slet, og flere af de græske Personer altfor fladt og trivielt skildrede, ligesom jeg ikke kan finde mig i den, ikke blot brede og vidtløftigt-trivielle, men moderne (anti-Fibigerske) Diction, som findes i de mindre fremtrædende Scener,

— f. Ex. Philosopherne i anden Act tale som i et Middagsselskab hos Heiberg : « Det er Qvæstionen » o. s. v., — «det er en vakker Mand». — Din Bemærkning om Alexander, at han savner den Oehlenschlägerske Rødme, forekommer mig dog mindre berettiget; thi man maa tage hver Digter, som han er, og ikke f. Ex. forlange af Schiller s. 343den Goetheske Concrethed, da han paa den anden Side har Noget, som Hiin mangler. Alexander har dog adskillige ret kraftige og smukke Replikker ; mere støder det mig hos ham, at han undertiden taler saa dumt, møder Kalanus' Dybsind med Yttringer, der i deres Hverdagshed ikke passe for den historiske Alexander, som havde Sands for den forskiellige Gudsdyrkelse, han allevegne traf, og stod paa Høidepunktet af den græske Dannelse. Jeg vover overhovedet den historiske (eller theologiske) Indvending, at denne «græske Dannelse» er maadelig fremstillet i Digtet, — fremstillet overfor den indiske Aand som en plat Forstandsprosa, hvilket vist er urigtigt. Mopsos og alle Personerne maae dog i alt Fald antages at kiende Plato (— ligesom vi kiende vore Forfattere, — Alexanders Tid var just en Læsningens, Resultaternes Tid); — men denne Plato er jo fuld af Myther, tildeels lignende dem, som Inderen fremsætter; hvor kan da hans «Svaren i Myther» frappere dem som noget Uhørt? — hvor kunne de være saa plat-dumme at lee og finde det «Løier», at Kalanus taler om «to Siele» hos Mennesket, — Plato lærer jo ganske det Samme, — at Enhver af os har to Gængere, een hvid og ædel, een sort, uædel». — Tildeels synes det mig at giælde om Kalanus, hvad endnu mere paafaldende gælder om Adam Homo : at der i en sielden Grad er to Siele i Digtet, een dyb og ophøiet, een anden kiedelig-triviell. Dette Indtryk har jeg s. 344ogsaa af Paludan - Müllers Personlighed — efter mit, ikke store, Bekjendtskab til ham, en Blanding af noget Nobelt — Dybtfølende og Stræbende — og af hypochonder Kiedelighed; — mindst fremtræder denne Contrast i «Tithon» (saa vidt jeg erindrer, er der den slette Side kun repræsenteret i Slavescenerne), som derfor er det Digt af ham, jeg har kierest, ligesom jeg ogsaa finder Abels Død, der heeltigiennem er varmt og beandtet, et i alt Fald renere Digt end Kalanus. —

Dette er yderst magelige og slet stiledede Bemærkninger, og jeg føler næsten Skamfuldhed ved at sende Dig dette Brev; — i en virkelig Kritik vilde det Anførte kun være Enkeltheder, der skulde vise sig at følge af Hovedsagen, at Digtet er en Deel abstract (som Du siger: Skyggerige), deraf følger det Uhistoriske, de livløse, overdrevne Contraster o. s. v. o. s. v. — Min magelige Udtryksmaade maa Du undskylde med lidt Træthed og Ferie-Tendents hos mig, thi jeg havde virkelig havt dygtigt travlt i Juli-Maaned, og mine Skole-Forretninger maae gaae først, og først siden kan der blive lidt Tid til at vise den Kritiker-Dygtighed, som Du tiltroer mig, og som jeg selv sandelig anseer for langt ubetydeligere hos mig end Du, — skiøndt jeg dog føler, at, da saa Faa kritisere samvittighedsfuldt og skiønsomt, var det godt, om Saadanne, der som jeg vilde beflitte sig paa disse Egenskaber, kunde imellem have Kraft og Tid dertil. —

s. 345Jeg gad gjerne tale lidt med Dig om Veirhøi, Høve-Bakker, Veile-Kro, Asnæs o. s. v., hvor jeg troer, Du ogsaa har været, og om min Præstefamilie i Røkløv, som er et af mit Livs Goder — fem godt begavede, og især de fire yngste, uhyre elskværdige Mennesker (Studenter), — den Ene var lige bleven Student og skulde første Gang (18 Aar) see Kiøbenhavn, hvor han især er rasende spændt paa Theatret, for hvilket jeg for fire Aar siden har givet ham en Interesse, som jeg opdagede var tro bevaret (— han hedder Jonas Poulsen; — træffer Du ham nogensinde, saa vær god imod ham), — to voxne Piger, aandrige og naturlige, som jeg

bedre kan omgaaes end de fleste Damer. —

Hvad Du skriver om Dig selv i Dit sidste Brev, kan jeg godt gaae ind paa. Vanskelighederne med det Dramatiske forstaaer jeg vel, men mener dog, at naar Du vil skrive et Eenactsstykke, er det nok med en god Situation og Characterer, som Du siger Du har, og hvis den ikke naturligt lader sig forbinde med en Kierlighedsintrigue, da kan denne trøstigt lades væk, — derimod vil neppe engang Publicum have Noget at indvende, — og at et langt romantisk Lystspil gjerne kan have en noget løsere Traad, og at Du godt deri med Kiekhed kan prøve at forbinde det Forskielligartede, som ligger i Dit Pulterkammer. — Hr. N. (var det ikke Nansen? — eller var det Høedt, som Nogle sige?) gjør rigtignok Nar af Begrebet «romantisk s. 346Lystspil», men det har til alle Tider existeret, med sin større Frihed, saa det vil han ikke kunne bortskræmme.

Din
L. M.